

Rostislav Iščenko: PO BACHMUTU. Proč ofenziva ukrajinské armády nezmění strategickou pozici Ukrajiny

- Redakce CZ24 News | 4. května 2023

UKRAJINA: Bitva o Bachmut se blíží ke konci. Ukrajina ji prohrála. Otázkou jen je, zda zbytky posádky vydrží několik dní nebo několik týdnů a budou zničeny úplně, nebo se někomu podaří odejít. Je také nabíledni, že s pádem Bachmutu se potřeba ofenzívy OSU pro Američany i Zelenského stává kritickou (zvláště pro něj). Příliš silný úder na image “velkého vojevůdce” a “neporazitelné armády” způsobí ztráta “nedobytné bašty”, kterou podle samotného Zelenského nelze vydat, protože o osudu Ukrajiny se rozhoduje během její obrany.

Američané budou muset ukázat svým evropským spojencům, že Ukrajina je ještě něčeho schopna, aby od nich získali aktivnější materiální podporu kyjevského režimu, zatímco USA budou mít plné ruce práce s již připravovanou tchajwanskou krizí. Jako možnost by rychlé rozdrčení pokoušejících se o ofenzivu ukrajinských strategických rezerv a začátek rozpadu fronty měly stimulovat polskou aktivitu na definitivní vytvoření unie s Kyjevem, nebo na jednostranné obsazení západní Ukrajiny.

V každém případě by krok polským “trumfem” měl zkomplikovat situaci pro Rusko a postavit EU tváří v tvář konfrontaci členského státu Evropské unie s Moskvou. To zabráni evropským spojencům USA se vyhnout dalšímu zapojení do konfliktu s Ruskem a mělo by dát vojenské krizi celoevropský charakter.

Washington nepotřebuje nutně, aby začala evropská válka (i když omezený konflikt s východní Evropou je pro USA žádoucí). Samotný fakt, že se na bývalém ukrajinském území střetly jednotky Ruska a zemí EU, které podporují zbytky ukrajinské armády a jsou garantem zachování kontroly vlády Zelenského alespoň nad malou částí bývalého území země, už bude pro USA velkým darem.

Pokud jde o Zelenského, bude také spokojen s jakýmkoliv výsledkem ofenzivy. Seběmenší náznak úspěchu, jakkoli malý a pomíjivý, kyjevský režim používá k vyprávění svým důvěřivým občanům o “velkém vítězství” a “děsivé pomstě za Bachmut”, která uzavře téma ostudné ztráty “nedobytné bašty”. Katastrofa dá Zelenskému šanci skoncovat s hraním si na velkého státníka, odjet za rodinou do Británie, nebo se ztratit v nějaké zemi s teplým klimatem a nevýraznou vládou.

Jsou však i lidé, kterým porážka ukrajinské armády absolutně nevyhovuje a kteří disponují dostatečnou mocí, aby rozbili americké plány, nebo je alespoň zkorigovali. Generál Zalužný je dost ambiciózní a není dostatečně mladý na to, aby mohl začít kariéru od nuly jako řadový příslušník francouzské cizinecké legie. Kromě toho nic jiného, než válčit neumí. Jeho sláva, vyznamenání a peníze jsou přímo spojeny s jeho místem v ukrajinské vojenské hierarchii. U generálmajora Budanova je situace ještě horší. Je ambicióznější než Zalužný a považuje se za hodného vyšších postů v armádní hierarchii, nestihl však ještě získat ani hodnost generálporučíka. Šance na pokračování kariéry v exilu má ještě menší. V nejlepším případě ho vezmou jako poradce na Rusko do Mi6, kde bude posluhovat nějakému staršímu britskému majorovi.

A pak je tu generálporučík Najev, zástupce náčelníka Generálního štábu, náčelník Spojeného operačního štábu OSU, velitel operace Spojených sil. A dalších kandidátů na “Bonaparta”, kteří si udělali jméno a po roce 2014 se výrazně prosadili, je na Ukrajině více než dost.

Kromě toho zjevně není ochotno být zodpovědnými za své činy čtyřicet tisíc zaměstnanců SBU, kteří unesli, mučili, zavraždili tisíce skutečných a vymyšlených odpůrců režimu, hromadně pověsili na lidi paragraf "vlastizrada" a dobu ve vězení 12-15 let, a také byli stíháni za držení sovětské symboliky nebo zakázané literatury, za kritiku hospodářské nebo sociální politiky režimu, za skeptické hodnocení intelektuálních schopností Zelenského a členů jeho týmu, i za udržování kontaktů s příbuznými v Rusku a/nebo za sledování ruských kanálů na internetu a čtení ruských elektronických médií. Nemohou utéct do zahraničí všichni. Nemohou opustit Ukrajinu absolutně všichni zaměstnanci ministerstva vnitra a center pro nábor a sociální podporu, kteří loví v ulicích lidi na porážku. A doma po porážce jim bude zjevně nepříjemně.

Každopádně je ale na Ukrajině dost lidí vybavených mocí a vlivem, pro které je prodloužení agónie režimu kriticky důležité z hlediska vlastních perspektiv. Dokud nebude současný ukrajinský režim pohřben, zůstane jim naděje na galvanizaci mrtvol, na nějaký zázrak, který na poslední chvíli zachrání jejich Ukrajinu a udrží jim jejich místa u moci.

Je to obrovská masa ozbrojených lidí, která může poskytnout zainteresovaným generálům jistotu při rozhodování o sabotování ofenzivy. Samozřejmě, ani Zalužný, ani Najev, ani Budanov, ani všichni dohromady nemohou zvrátit útok. Ale mohou ho vést přesně, bez fanatismu, bez čerpání velké části připravených strategických rezerv. Stručněji řečeno, mohou simulovat ofenzivu po dobu dvou až tří týdnů a poté prohlásit, že ztráty vojsk a nedostatek spotřebního materiálu způsobují zhroucení útočné aktivity, a přejít k obraně.

V takovém případě by ruské ozbrojené síly nedostaly příležitost k rozemletí všech strategických rezerv Ukrajiny v rámci jedné obranné operace, ukrajinská fronta by si zachovala stabilitu a ukrajinské armádě by zůstaly rezervy na organizaci manévrovací obrany.

Proto s touto variantou vývoje událostí pro ruské ozbrojené síly bude aktuální pokračování "bachmutské taktiky", tedy vytváření kotlů v důležitých pro ukrajinské ozbrojené síly místech, ale nepohodlných pro pokračování obrany. To by mohlo přimět Kyjev, aby vyčerpal zbytky svých strategických rezerv v pustých snahách udržet si pozice uvnitř takových kotlů, stahovat posily a přivážet zásoby po prostřelovaných silnicích.

V současné době jsou zde dva takové kotle:

- v oblasti Avdějevky, kde jsou téměř všechny silnice, vedoucí k posádce obklíčené ze tří stran, prostřelovány. Zatím však nejsou pod tak hustou palebnou kontrolou, jako je tomu v Bachmutu.

- v oblasti Seversku. V tomto směru je "balkón", který vyčnívá směrem k ruským pozicím, již ovládnut ze tří stran, ale jeho plocha je příliš velká na to, aby se mohlo mluvit o palebné kontrole silnic vedoucích do města. Na vytvoření kotle se ještě musí zapracovat.

Avdějevka, o kterou se bojuje od roku 2014, se již dávno stala pro OSU symbolickým místem, posledním městem tak dlouho figurujícím v přehledech, takže lze předpokládat, že Kyjev bude i nadále držet toto opevnění. Obsazení doslova čtyř až pěti vesnic na křídlech, na jejichž okraje už ruští vojáci vstoupili, umožní definitivně vytvořit kotel a bez uzavření víka kotle definitivně přistoupit k metodickému ničení přicházejících rezerv OSU.

Severským směrem se budou muset projít delší vzdálenosti, ale i zde je cena potenciálně větší, srovnatelná s bachmutskou (v bitvě o Bachmut bylo poraženo nejméně dvacet brigád OSU, z nichž 10 bylo prakticky zcela zničeno a některé ztratily dvě až tři sestavy). V Seversku a okolí byla vytvořena velká (20 až 30 tisíc) skupina OSU, která přináší eventuální hrozbu hlubokému pravému křídlu a zadní straně bachmutské skupiny ozbrojených sil RF a podobně ohrožuje levé křídlo a zadní

část ruské skupiny, která přichází na severu na Izjum, Kupjansk a dále na Čugujev-Charkov. Potenciálně by mohla být použita jako předmostí pro protiofenzívu, ale v současné podobě je její paralyzující úloha, která brání rozvoji ofenzívy na sever od Slavjansku a bezprostředně na Slavjansko-Kramatorskou aglomeraci, velká.

Jen tak by to Ukrajinci vydat neměli. S rostoucí hrozbou a tvorbou kotle by měl tok rezerv v tomto směru narůstat. Přičemž pokud se ukrajinským generálům skutečně podaří sabotovat rozsáhlou ofenzívu a omezit se na demonstraci s cílem zachovat rezervy, pak se jim zahájí okamžitý ústup na významných místech, aby vyrovnali linii fronty, nepodaří.

Za prvé, zdaleka ne všude jsou připraveny zadní pozice, které umožňují bezbolestný odchod. Za druhé, ústup OSU na jednom místě umožňuje ozbrojeným silám RF zvyšovat tlak a vytvářet hrozbu jinde, ale pro úplné vyrovnání frontové linie musí být ústup proveden do značné hloubky až třiceti kilometrů na severu a padesáti až šedesáti kilometrů na jihu, což bude ukrajinskou veřejností vnímáno jako katastrofální porážka a způsobí prudký pokles bojového ducha. Kyjev tak bude muset dostatečně dlouho (nejméně měsíc) držet frontovou linii v současné konfiguraci a pak už bude pozdě začít ustupovat.

Kromě toho existují potenciální podmínky pro vytvoření kotle na ugledarském směru. S osvobozením Marjinky a dalším postupem se zadní strana ugledarské skupiny OSU dostává do stále hrozivější pozice. Současně OSU nemohou jen tak opustit Ugledar, protože to otevírá východní křídlo jižní skupiny OSU a umožňuje OS RF zahájit odbočování celé jižní fronty směrem k Záporoží.

Pokud se tedy OSU pokusí ušetřit rezervy pouze napodobováním ofenzívy, aby se uspokojili západní partneři a zachovala se možnost dalšího odporu, pak má Rusko všechny možnosti rozšířit "bachmutskou taktiku" na dvě až tři velké skupiny ozbrojených sil, jejichž včasný odchod není možný z informačně-politických nebo taktických důvodů. Během dvou až tří měsíců budou moci ruské ozbrojené síly donutit OSU spotřebovat strategické rezervy a dosáhnout v perspektivě zhroucení celé fronty vyčerpání hloubky bojových sledů nepřítele.

Rozhodnutí ve prospěch ofenzívy nebo jejího opuštění nakonec nemění strategickou pozici Ukrajiny. Jde jen o volbu mezi rychlým koncem nebo delší agónií.

AUTOR: Rostislav Iščenko

[ZDROJ](#)

Překlad: PhDr. Vladimíra Grulichová/Nová Republika